

RETTENS DOM (Første Afdeling)
30. maj 1995

Sag T-556/93

**Monique Saby
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – ulykke og erhvervs sygdom – fornyet kvalificering som ulykke og fuld godtgørelse af lægeudgifter«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 375

Angående: Påstande, principalt om annullation af Kommissionens afgørelse om at afvise sagsøgerens klage, hvorved hun gjorde gældende, at hendes tilfælde på ny burde behandles som en »ulykkessag«, om fuldstændig godtgørelse af sagsøgerens lægeudgifter og udgifter til paramedicinsk behandling i forbindelse med den for sagsøgerens helbredelse og revalidering nødvendige behandling, med morarenter, og, subsidiært, om nedsættelse af et nyt lægeudvalg med den opgave at tage stilling til spørgsmålet om årsagssammenhæng mellem den pågældende behandling og sagsøgerens ulykke som grundlag for en fuldstændig godtgørelse af lægeudgifter og udgifter til paramedicinsk behandling i forbindelse hermed samt erstatning i henhold til vedtægtens artikel 73.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Den 30. maj 1983 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at hun i sit hjem havde været udsat for en ulykke, hvilket gav anledning til, at administrationen behandlede dette spørgsmål som en »ulykkessag«.

Den 18. april 1990 anmodede sagsøgeren Kommissionen om, at hendes tilfælde på ny blev behandlet som en »ulykkessag«, hvorved hun støttede sig på en lægeerklæring fra sin behandlende læge.

Den 1. oktober 1991 gav ansættelsesmyndigheden efter en udtalelse fra institutionens læge sagsøgeren meddelelse om indholdet af et udkast til afgørelse i medfør af artikel 21 i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »den fælles ordning«), hvorefter sagsøgerens fysiske tilstand var blevet retableret i videst muligt omfang. Lægeudgifter afholdt efter, at sagsøgerens tilstand efter ulykken var blevet stationær, kunne herefter, bortset fra i undtagelsestilfælde, kun godtgøres efter reglerne i sygesikringsordningen. Ansættelsesmyndigheden gjorde endvidere sagsøgeren opmærksom på, at hun kunne anmode om, at et lægeudvalg afgav udtalelse, idet der i modsat fald ville blive truffet endelig afgørelse i overensstemmelse med udkastet.

Som led i de nye opgaver, som sagsøgeren fik overdraget med virkning fra den 1. juli 1991, måtte hun løfte tunge genstande, selv om det fremgik af flere lægeerklæringer, at hun ikke burde gøre dette.

Den 19. november 1991 anmodede sagsøgeren om, at hendes sag blev forelagt for et lægeudvalg. Dette afgav udtalelse den 8. december 1992, hvori det sammenfattende blev anført, at »sagen ikke på ny bør behandles som et tilfælde af ulykke, da der ikke foreligger nye omstændigheder i forhold til de oprindelige skader, der

tidligere blev anset for følgevirkninger«, og at patientens »aktuelle klagepunkter formentlig må ses i relation til hendes arbejdssituation«.

Den 5. februar 1993 meddelte ansættelsesmyndigheden sagsøgeren, at der var blevet truffet endelig afgørelse i overensstemmelse med udkastet af 1. oktober 1991.

Den 15. april 1993 meddelte chefen for den administrative enhed »Syge- og ulykkesforsikring« sagsøgeren, at der var blevet truffet afgørelse om ikke at imødekomme en ansøgning af 2. marts 1993 fra sagsøgeren om fuld godtgørelse af udgifterne i forbindelse med sagsøgerens helbredelse, jf. artikel 10 i den fælles ordning. Vedkommende embedsmand gjorde endvidere sagsøgeren opmærksom på, at hun kunne indgive en ansøgning om, at hendes tilstand blev betragtet som en erhvervssygdom.

Den 3. maj 1993 påklagede sagsøgeren afgørelsen af 5. februar 1993.

Den 1. juni 1993 meddelte chefen for den administrative enhed »Syge- og ulykkesforsikring« sagsøgeren, at den administrative enhed efter sagsøgerens klage havde iværksat en sagsbehandling med henblik på at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens tilstand skyldtes hendes arbejde og var en erhvervssygdom.

Den 3. august 1993 afviste ansættelsesmyndigheden sagsøgerens klage, for så vidt sagsøgeren herved havde forlangt, at hendes tilfælde på ny blev behandlet som en »ulykkessag«, ligesom ansættelsesmyndigheden ikke imødekom sagsøgerens ansøgning om fuld godtgørelse af udgifterne i forbindelse med hendes helbredelse, idet ansættelsesmyndigheden endvidere bekræftede, at der efter sagsøgerens ansøgning var blevet iværksat en procedure med henblik på spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens tilstand måtte anses for en erhvervssygdom.

Formaliteten

Retten bemærkede, at nye påstande, der nedlægges for første gang i stævningen, ikke kan antages til realitetsbehandling. I denne sag var forholdet dog det, at da den i stævningen nedlagte påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 3. august 1993 var rettet mod Kommissionens afvisning af på ny at behandle sagsøgerens tilfælde som en »ulykkessag«, vedrørte påstanden tillige spørgsmålet om godtgørelse af de i forbindelse med sagsøgerens helbredelse afholdte lægeudgifter og udgifter til paramedicinsk behandling i så henseende og spørgsmålet om betaling af morarenter af de pågældende beløb (præmis 28).

Henvielse til: Retten, 18. september 1992, sag T-28/90, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2285, præmis 43 og 44; Retten, 11. marts 1993, sag T-87/91, Boessen mod ØSU, Sml. II, s. 235, præmis 36.

Følgelig kunne de i replikken nedlagte påstande i det omfang, de alene angik godtgørelse af udgifterne i forbindelse med sagsøgerens »ulykkessag« og spørgsmålet om betaling af morarenter af de pågældende beløb ikke anses for nye påstande, således at de burde realitetsbehandles.

Hvad angår påstanden om, at der blev nedsat et nyt lægeudvalg, måtte disse afvises fra realitetsbehandling, idet Retten ikke kan meddele pålæg til institutionerne eller træffe afgørelse i deres sted (præmis 30).

Henvielse til: Domstolen, 19. januar 1988, sag 2/87, Biedermann mod Revisionsretten, Sml. s. 143, præmis 6; Retten, 11. juli 1991, sag T-19/90, Von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, præmis 30.

Realiteten

Det første anbringende, hvorved sagsøgeren gjorde gældende, at konklusionerne i lægeudvalgets udtalelse var behæftet med mangler, og at den anfægtede afgørelse var blevet truffet i strid med disse konklusioner

Retten bemærkede, at rent lægelige vurderinger fra et lægeudvalg må anses for definitive, når de er resultatet af en forskriftsmæssig forløbet procedure, og at

Retten alene kan efterprøve spørgsmålet om, hvorvidt et sådant udvalg er blevet lovligt nedsat og har udført sine opgaver forskriftsmæssigt, og spørgsmålet om, hvorvidt dets udtalelse er behæftet med formelle mangler. Retten har kompetence til at efterprøve, hvorvidt den pågældende udtalelse indeholder en begrundelse, der gør det muligt at få kendskab til de overvejelser, som de i udtalelsen angivne konklusioner er baseret på, og hvorvidt udtalelsen angiver en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer, som den indeholder, og de konklusioner, som lægeudvalget er nået frem til (præmis 35).

Henviſning til: Domstolen, 21. maj 1981, sag 156/80, Morbelli mod Kommissionen, Sml. s. 1357, præmis 18 og 20; Domstolen, 12. januar 1983, sag 257/81, K. mod Rådet, Sml. s. 1, præmis 17; Domstolen, 29. november 1984, sag 265/83, Suss mod Kommissionen, Sml. s. 4029, præmis 9-15; Domstolen, 10. december 1987, sag 277/84, Jänsch mod Kommissionen, Sml. s. 4923, præmis 15, Retten, 12. juli 1990, sag T-154/89, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. II, s. 445, præmis 8; Retten, 26. september 1990, sag T-122/89, F. mod Kommissionen, Sml. II, s. 517, præmis 14, 15 og 16; Domstolen, 4. oktober 1991, sag C-185/90 P, Kommissionen mod Gill, Sml. I, s. 4779, præmis 24; Retten, 27. februar 1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, Sml. II, s. 367; Retten, 14. januar 1993, sag T-88/91, F. mod Kommissionen, Sml. II, s. 13, præmis 39; Biedermann mod Revisionsretten, a.st., præmis 8.

Retten fastslog herefter, at der var en forståelig sammenhæng mellem henholdsvis lægeudvalgets lægelige konstateringer vedrørende sagsøgerens helbredstilstand og udvalgets konklusioner på dette punkt, at lægeudvalgets konklusioner var et resultat af en forskriftsmæssigt forløbet procedure og måtte anses for endelige, og at der ved den anfægtede afgørelse var sket en korrekt fortolkning af lægeudvalgets konklusioner, idet ansættelsesmyndigheden ikke havde sat sin egen vurdering i stedet for lægeudvalgets (præmis 41, 42 og 43).

Henviſning til: Retten, 18. februar 1993, sag T-1/92, Tallarico mod Parlamentet, Sml. II, s. 107, præmis 65 og 66.

Det andet anbringende, hvorved sagsøgeren gjorde gældende, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 10 i den fælles ordning

Retten antog, at artikel 10 i den fælles ordning ikke kan fortolkes således, at en tjenestemand, der har været udsat for en ulykke, når som helst, og også efter at tilstanden er blevet stationær, kan forlange, at vedkommendes tilfælde på ny

behandles efter reglerne om ulykker, jf. artikel 22, når skader eller smerter opstår, og den behandlende læge konstaterer en årsagssammenhæng mellem dette forhold og ulykken. Retten fandt således, at der ved en sådan fortolkning ses bort fra, at det kun kan fastslås, at der foreligger en ulykke eller en erhvervs sygdom, jf. artikel 19, ved en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som denne træffer efter i henhold til artikel 21 at have meddelt den pågældende eller dennes ydelsesberettigede pårørende indholdet af et udkast til afgørelse, og efter at der i givet fald efter anmodning fra den eller de berørte er blevet nedsat et lægeudvalg (præmis 50).

Hvad angår påstanden om morarenter fandt Retten, at denne havde karakter af et supplement til den principale påstand om godtgørelse af lægeudgifter og udgifter til paramedicinsk behandling, således at der herom måtte træffes en tilsvarende afgørelse (præmis 53).

Henvisning til: Domstolen, 5. oktober 1988, forenede sager 314/86 og 315/86, De Szy-Tarisse og Feyaerts mod Kommissionen, Sml. s. 6013, præmis 37; Retten, 28. februar 1992, sag T-8/90, Colmant mod Kommissionen, Sml. II, s. 469, præmis 46.

Konklusion:

Kommissionen frifindes.